

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/293/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207152
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5912207152.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 7C/118/2012-54 zo dňa 8.4.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh na začatie konania, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú (tvrdeným) nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Ružomberok. Vychádzal z toho, že exekučné konanie bolo v predmetnej exekučnej veci začaté na návrh (oprávneného) dňa 10.5.2005. S poukazom na znenie intertemporálneho ustanovenia § 38 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len EP) sa na takéto konanie vzťahovala právna úprava platná do 31.8.2005, ktorá neustanovovala povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia takéhoto návrhu. K začleneniu dotknutej lehoty do právnej úpravy došlo až s účinnosťou od 1.9.2005 (pre konania začaté po tomto dátume).

Na základe uvedeného prvostupňový súd konštatoval, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora konal priebežne, pričom EP (v účinnom znení) mu nestanovoval povinnosť rozhodnúť o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu, preto nadväzne nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že v spore úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko si daný procesný nárok neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zrušenia rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na nové prejednanie. Poukazoval na to, že nebol pred vynesení rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom.

Uvedené považoval za porušenie práva na kontradiktórny proces, ako aj porušenie § 114 ods. 2 O.s.p., pričom osobitne zdôraznil, že odporca vo vyjadrení vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nemohol akýmkoľvek spôsobom reagovať. Odvolateľ tiež namietal, že nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise, nemohol sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť a ani navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a upozornil, že okresný súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Odvolateľ ďalej argumentoval, že pokiaľ exekučný súd vydá uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, musí k nemu vždy dospieť v lehote do 15 dní od podania návrhu. Inak jeho pasivita predstavuje neodôvodnenú nečinnosť súdu, ktorú je potrebné hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Zároveň navrhovateľ poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov a tiež v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, či Európskeho súdu pre ľudské práva.

Odporca navrhoval napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K námietke odňatia možnosti konať pred súdom (vyvolanej nedoručením vyjadrenia odporcu k návrhu) uviedol, že výlučným dôvodom zamietnutia návrhu bola okolnosť, že účinné znenie EP neukladalo lehotu na rozhodovanie o zmene exekútora. Takúto argumentáciu vyjadrenie odporcu neobsahovalo, preto nemalo žiadnu relevanciu. Oponoval názoru odvolateľa, že si konajúci súd určil obsah a rozsah dokazovania sám, keďže prvostupňový súd vykonal dokazovanie oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3Er 147/2005, vykonanie ktorého dôkazu navrhol samotný navrhovateľ. V prípade svojej účasti na pojednávaní by bol navrhovateľ s obsahom vyjadrenia odporcu oboznámený a zúčastnil by sa i vykonania dokazovania. Za situácie, že sa pojednávania bez vážnych dôvodov nezúčastnil, k odňatiu (mu) práva konať pred súdom dôjsť nemohlo. Zásada kontradiktórnosti totiž predvída aktivitu účastníkov konania a aj v prípade ich procesnej pasivity je súd povinný uskutočniť konanie a rozhodnúť.

Vo vzťahu k námietke rozhodovania vylúčeného sudcu odporca upozornil, že konajúci sudca neoznámil v zmysle § 15 ods. 1 O.s.p. predsedovi súdu skutočnosti, pre ktoré by mal byť vylúčený. Zároveň navrhovateľom citované rozhodnutia Krajského súdu v Trnave o vylúčení sudcov Okresného súdu Dunajská Streda nie sú založené na skutkovo a právne totožnej veci, nakoľko sa zakladajú na námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom. Pokiaľ teda navrhovateľ v predmetnom konaní námietku zaujatosti nepodal a ani sudca neuvádza skutočnosti, pre ktoré je vylúčený z rozhodovania vo veci, nebolo možné postupom súdu zasiahnuť do práva navrhovateľa na prejednanie veci nestranným súdom.

Okrem toho sa odporca odvolal na závery vyplývajúce z uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 54/2012, resp. 1Nc 16/2012, v zmysle ktorých osobitosť vzťahu sudcu k štátu umožňuje sudcovi konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach, teda aj vo veciach týkajúcich sa súdu, na ktorom aktuálne vykonáva svoju funkciu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Banskej Bystrici, Trenčíne, Košiciach a Bratislave, ktoré zhodne nevideli dôvod pre vylúčenie sudcu v okolnosti, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 156 ods. 3 v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p.) napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Primárne, v nadväznosti na viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.), je potrebné zdôrazniť zodpovednosť navrhovateľa-odvolateľa za obsahové vymedzenie odvolania. V tejto spojitosti je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy), že (hmotnoprávne) odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. V odvolaní navrhovateľa niet jedinej zmienky (tobôž protiargumentácie) o absencii zákonnej povinnosti exekučného

súdu rozhodnúť o zmene súdneho exekútora v lehote 30 dní od podania návrhu v exekučných konaniach začatých do 31.8.2005, t.j. o zásadnom závere prvostupňového súdu podmieňujúcom konštatovanie neexistencie nesprávneho úradného postupu súdu.

Odvolačný súd nie je pritom oprávnený preskúmať napadnuté rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených, námietok. Zároveň nie je právny dôvod (v zmysle zákonného zmocnenia vychádzajúceho z článku 2 ods. 2 Ústavy SR) zaoberať sa odvolacou námietkou o potrebe vydania rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia (kladného či negatívneho) v lehote 15 dní, nakoľko táto okolnosť nebola okresným súdom vôbec posudzovaná a ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Vo vzťahu k odvolacej námietke (odhliadnuc od okolnosti, že v prejednávacom prípade žiadne rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti, ako to udáva odvolateľ, neexistuje) o konaní vylúčeného sudcu je možné v plnej miere stotožniť sa s argumentáciou predloženou odporcom vo vyjadrení k odvolaniu. V súdnej veci neboli zákonným sudcom oznámené skutočnosti (§ 15 ods. 1 O.s.p.), pre ktoré by bol vylúčený, navrhovateľ explicitne (č. I. 19 spisu) vylúčil podanie námietky zaujatosti z jeho strany. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v absolútne prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup a nadhľad, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je (tvrdený) nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda dôvod pre jeho vylúčenie.

Len vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti totiž predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov je pritom práve pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť. Rovnako by bol oboznámený (s poukazom na okolnosti rozoberané nižšie) s vyjadrením odporcu.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo okresnému súdu doručené 2.4.2013, t.j. až po vykonaní predvolania navrhovateľa na pojednávanie a zároveň v odstupe iba troch pracovných dní pred nariadeným termínom pojednávania. Nemožno preto za porušenie požiadavky bezodkladnosti doručenia vyjadrenia (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.) považovať taký postup súdu, ktorý vzhľadom na krátky časový interval a reálny čas trvania doručovania (poštovej prepravy) vyjadrenia navrhovateľovi, ponechal oboznámenie navrhovateľa s vyjadrením odporcu na samotné súdne pojednávanie. V konečnom dôsledku však platí, že dôvodom meritórneho neúspechu navrhovateľa nebola argumentácia predložená v písomnom vyjadrení odporcu (a už vôbec nie odvolateľom osobitne zdôraznená námietka premlčania).

Z obsahu spisu vyplýva, že termín pojednávania (8.4.2013) prvostupňový súd určil 1.3.2013, navrhovateľovi bolo predvolanie doručené dňa 15.3.2013. Až v deň pojednávania (o 6.53 hod.) bol konajúcemu súdu doručený návrh navrhovateľa „na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady neustrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), čo zodpovedá i vyššie rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Novelizované ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie vyššie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup nevyužil, čo však nepredstavuje vadu (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej a v konkrétnostiach súdeného prípadu nedosahuje intenzitu potrebnú pre konštatovanie relevantného porušenia práva účastníka konania.

Predovšetkým je totiž nutné zdôrazniť, že navrhovateľ dotknutú požiadavku vzniesol len cca 2 a pol hodiny pred začiatkom pojednávania. O odročenie pojednávania teda požiadal až v okamihu, kedy nebolo možné mu efektívne (do úvahy logicky prichádzalo len oznámenie v samotný deň pojednávania, pričom však vzdialenosť sídla právneho zástupcu navrhovateľa od sídla konajúceho súdu je cca 260 km) oznámiť stanovisko súdu k predmetnému návrhu. Využitie daného zákonného ustanovenia sa tak stalo v dôsledku správania samotného navrhovateľa objektívne nemožným.

Bez akéhokoľvek opodstatnenia sú tvrdenia odvolateľa, že okresný súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je mimo rámca akýchkoľvek pochybností zjavné, že dokazovanie bolo vykonané oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu sp. zn. 3Er/147/2005, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu) požadoval samotný navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 59 spisu).

Zmätočným je tvrdenie odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V súdnej veci je totiž nepochybné, že pojednávanie nariadené i vykonané bolo.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu jeho trov. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.